

בא א מיי פ"י מהלכות
שכירות הלכה ד ועיי'
בשגות ומגדד משנה
קמז עשין טט טור שיע'
ח"מ ס' ע' ע"פ ג'
בב ב מיי פ"ב מ"ג'
מגילה הלכה טו סג
עשין ד טו"ש ע"א ח"ט
תלמד ע"פ ג'
בב ג ד ה מיי פ"ה
מהלכות שכירות
הלכה א ועיי' בשבועות
ובמ"מ סג ט' טו"ש ע"ב
ח"מ ס' ע' ע"פ א':

מוסף רש"י

דפטור ה"ל לאשמועינן טפי מתה דכרכה דפטור דלא נימא אירא
דהוא אחרת קטלה כ"ש הוומה זכר והחלקה צבקה דודאי אילו
לא שינה היתה מתה צענין זה ויש לומר דמשום דצבוקא דזר מני
וחולקה יפה שלל מחלוק זכר ושלל
צבר והחולקה צבקה היו רבותא
טפי ממתה דכרכה דאדם יכול ליזכר
כזני טפי יותר ממתה דכרכה והוה
לן לזימיר שפשע זמה ששינה שאם
היה מוליכה זכר היה מדקדק יפה
וטומרה יפה שלל מחלוק זכר ושלל
מתחמם צבקה אצל מה ששינה
גורם שלל דקדק ומיהו דומק הוא
שיחלוק צבאי על כל האמוראים לכן
נראה דלא חשיב הכא פשיעה זמה
ששינה דיכול ליזכר ולמדקדק יפה שלל
מחלוק זכר ושלל מתחמם צבקה
ומודה אב"י הכא דפטור בזמה דכרכה
כיון דלא היו מחילמו בפשיעה וזכה
דמשני כגון שהשיפה נחש ז"ל
שפעמים מלייזים נחשים כהרים
מנצבקה או איפכא להכי נקט הכ
וצבקה ואחי שפיר לרצה אפילו
מחילמו בפשיעה וסופו צבונם פטור:
מגבת פורים פ"ה פורים. וא"ת
דאמרינן צערכין (ד' 1)
מעות של דקה מותר לשנותן בכל מה
שרצה ואפילו בלא לדי גבאי ואפילו
אמר מנורה זו לבית הכנסת מותר
לשנותה למנוה אחרת וי"ל דדוקא
כפורים אמרינן הכא דאין לשנות
ומגבת העיר לאותה העיר נמי דפורים
דוקא: **ר"ב ארבעה אומר מגבת**
פורים פ"ה פורים. מ"ק לא איירי אלא
בגבאי דלא יסנה ור' אליעזר איירי
צעני שמתו לו מעות לצורך סעודת
במילתא דמבא. אית דגרס
במולתא פירוש היינו
פרדות כמו (שם ד' ג). מוללות של
צית רבי צטלי והז או צטלי כסף
כלומר פרדות אדומות או לבנות ואין
נראה לר"י דצלשון ארמי לא קרי להו
אלא כולנייתא:

מוסף תוספות

א. כדי להיבנות בשמחת
פורים אין לשנותן, ואפי'
יש להם פירות הרבה
בכלם יקנו צרכי סעודת
פורים. מ"ס ה"א"ש.
ב. ונראה להר"ם דיל'
דהיינו דוקא כגון ששכרה
עד מקום אחד לקבילות
דמיצ אמר ליה המתן לו
עד שיחזורו אבל אם
שכרה מדי יום יום ודאי
אמרי' בכל הימים
שישכבו האנגריא לא יתן
לו שכרה. ר"פ ג. שכמה
עוברי דרכים עוברים ואין
פוגעין בהם עבדי המלך,
רבמוא הרוכב הליא
מילתא. מ"ס ה"א"ש: אל'
ש"ת כסף מ"ס ע"ג פ"ג.
מחמת מלך הירך עושה
האותם שעל עוברי דרכים
נגודה. ונרטיקן אותם
משם וכו' אפי' אם לקחה
ברוך (אמרי) חייב להעמיד
לו חמור אחר. ר"פ.
ו. שהרי אף בבית היו לוקחין אותה, כיון שצריכין לבהמות. מ"ס ה"א"ש.

נקרא גולן. וקמה ליה זרשומיה להחייב כלל אונסיה וסיפא רבנן:
נוסן לו דמי אמרו. צדמים שלמר לכן ממכר בשוק דקנייה בגולו לשלם
שעטת הגזילה: היילא. דמי עזים וסממנין ולא שכר שלם: צשניו.
ששינהו מכמות שהיה ואיכא
(צ"ק ט:): אכל גבי החמור לא נשתנה
החמור: **מגבת פורים** לפורים. מעות
שגזינן הגבאין מצני העיר לחלק
לעניים לסעודת פורים: **לפורים**.
כולה יתנוה לעניים דפורים: ואין
מדקדקין. לומר דיים צפמות והמותר
יכול לכיס של דקה: **אכל לוקחין אם**
העגלים. לרוב כלל המעות: והמותר
שלל יספיקו לאכול צפורים ימכור
ויפול לכיס של דקה: **אדעתא דמידי**
אחרניא לא יהיב ליה. וכיון דלאו
אדעתא דלחי יהיב נמלא מעות
בזכות צעלים חוץ מן היוצאין בסעודת
פורים: דאחו למיחשדיה. לבעל הית
בזכר ואינו מקיים ששמעו עליו
שאמר ליקח טלית לפלוני עני ולא
קנה לו: נפוישא. מולוי"א צלע"ן
היוצאת בשחור העין: **אבוקא**. המולעים
התלעו רגליה: **אבוקא צמילא**
דמלגא. ראיית עש שאוכל ישראלים
של אורח המלך: **צטלי כסף**. כלי
פשתן: **צטלי דבז**. כלי זמר לצועין
אדום: וקטלוה. כסף עש אוכל כלי
פשתן: **אכל אנגריא שאינה חוורת**.
הוה ליה כמתה או נצברה: **אם**
בדרך הליכה ניטלה. שהאנגריא
מוליכיה לדרך שהיה זה רוצה להלך:
אומר לו הרי שלך לפניך. שכן דרך
אנגריא נוטל חמורו של זה ומהלך
צעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו
ראשון נוטלו ומחזיר לו את שלו והשני
חוזר אחר חמורו עד שפוגע באחר
הלך אומר לו הואיל ואף מולך גרם
שכור חמור אחר וך אחריו עד שפוגע
בחמור אחר: **הכניקה או שנסתפית**.
עדיין היא ראויה למשאו: **שלמא**
לכך לא קשיא. רומיא דמתניתין
אהדדי דמלי לשנויי כאן בחזרת וכו':
לרוב

או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אמר רב לא שנו אלא באנגריא
חוזרת אבל אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אמר
בין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת אם בדרך הליכה ניטלה אומר
לו הרי שלך לפניך ואם לאו בדרך הליכה ניטלה חייב להעמיד לו חמור
מיתבי' השוכר את החמור והבריקה יאו שנשתתתה אומר לו הרי שלך
לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא
קשיא כאן באנגריא חוזרת כאן באנגריא שאינה חוזרת אלא לשמואל קשיא
וב"ל לשמואל נמו לא קשיא כאן שבדרך הליכה ניטלה כאן שלא בדרך
הליכה ניטלה הא מדקתני סיפא רבי שמעון בן אלעזר אומר אם בדרך
הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו חייב להעמיד לו חמור
מכלל דלחנא קמא לא שאני ליה אמר לך שמואל לאו מי איכא רבי
שמעון בן אלעזר דקאי כוותי אנא דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר איבעית
אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרא והכי קתני
השוכר את החמור והבריקה או נשתתית אומר לו הרי שלך לפניך מתה או
שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור דבריהם אמורים שלא בדרך
הליכה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכה אומר לו הרי שלך לפניך
דברי

א"ל מולך גרם שאילו היתה צבית לא היתה ניטלת ואפילו אינה חוזרת דלא דמי למתה דהכא מוכח דמולל ידיה גורם^א ואם שלא בדרך
הליכה ניטלת דהיינו שמתפזין גס צדמים^ב שאלו לא מולו של שוכר גורם^ג חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות מללכתו לאלחר דאפילו
חזרת האנגריא את החמור לכאן צדוד שמועיל חזרתה לשוכר אין לו לשוכר להעמכ ממללכתו ולא דמי להצדיקה או שנתמטה:
מב"ל דתנא קמא לא שני ליה. ומ"ק עדיף דהוי רביס לגבי יחיד:

אילו

16 צ"ק ק: וקא. טה.
לקמן ק"י ע"י ע"ו. ט.
קו: ע"ש נוספתא דמגילה
פ"א ה"ה. א. תוספתא
מגילה פ"א ה"ה. ד. פי'
על דרך סג טור חוה
הצדיקה מלשון צדק ועי'
רש"י. ט. נכתב"י ובכמה
ראשונים יתא: ר' אבא,
ועי' דק"ס דבן נראה
בכ"ו. א. תוספתא פ"ז,
ט. נ"י רש"י חולין
פ"ה ד"ה ישיבא. וצ"ע.
ט. בדפ"ר שמתאחר.

הגהות הגר"א

[א] ג"י (מגבת העיר)
לאותם (העיר) ואין
מדקדקין בכך (אכל טו'
עד לפורים) מא"י וי"ב
הר"ף ודא"ש ומצ"ס ל"ג
כל זה (וכ"ה לקמן קו'
ע"ב ומצ"ס רבינו גל"ח
ס' תלצ"ד):

לעני רש"י

מולוי"א (מיל"א). בריקת
(מהלכות עניים).

רבינו חננאל

בבלי בבא. כלומר בטלת
שיש בה חוטי כסף, או
בטלת שיש בה חוטי דב.
אם בדרך הליכה ניטלה,
פי' אם פגעו בה בדרך
הליכה, ואילו לא פגעו
בדרך לא היו מחפשים
אחריה, אומ' לו סמך
ניטלה. אבל אם היו
מחפשים אחריה ומצאוה
ואכסוה, מחמת המשכיר
הוא, שאפי' אם הית
בביתו משם היו נוטלים
אותה. לפיכך חייב
המשכיר להעמיד החמור
לשוכר.

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא עמ.

עין משפט
נר מצוה

בד א ב מיי פ"ה מהל'
שפירט ה"א ועי'
בשגות ובמ"מ סמנ עשין
פט טושי"ע ח"מ ס"י ע'
ספ"ק א:
בד ג מיי שם הלכה ב'
ועיין
בשגות
ובמגד משה טושי"ע שם
ספ"ק ב:
בד ד מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק ג:
בד ה מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק ד:
בד ו מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק ה:
בד ז מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק ו:
בד ח מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק ז:
בד ט מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק ח:
בד י מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק ט:
בד י"א מיי שם טושי"ע שם
ספ"ק י:

מוקף תוספות

א. ומה הרווחתי שאבא
עד כאן ואחזור בי.
רע"ב א. אבל רוב ב"א
מוליכין סחורתם למקום
שהוא חיי רוצה לילך כדי
להשתכר יותר. מ"מ
הל"ש. ג. אהא. התנן
המשכיר בית לחבורו ונפל
היבב להעמיד לו בית
ואמרינן בגמ' היכי דמי.
א"ר סי' נג. ד. אני משכיר
לך. מ"מ ח"מ לרע"ב.
ה. ואינו חייב להעמיד לו
בית. מ"מ ח"מ לרע"ב.
ו. בתוס' הרא"ש כתוב:
האבנים והעצים עומדים
לימכר. י. וה"ל למימר
הל"ש. יא. ואין ראוי
לחזור להיות החור
כבתולה. מ"מ ח"מ לרע"ב.
יב. אי לאו רב. מ"מ
הל"ש. יג. וה"ל למימר
שהעצים יהיו ללוח. מ"מ
הל"ש. יד. ד"ל בעל
היין לבעל הספינה שצנע
לקיומו תנאי להביא כל יין
שארצה, ואת לא מצית
לקיומי. דספ"ת זו קאמרת
והא קא שבעה. הל"ק לא
אתן לך כלום. מ"מ ח"מ לרע"ב.
י"ב. אפי' שכר חצי הדרך
שהל"ק. מ"מ ח"מ לרע"ב ועי'
רע"ב י"ג. ימ"מ גימ' גימ'ה.
י"ג. לפת החמור בחצי
הדרך. מ"מ ח"מ לרע"ב.
י"ד. דנותן לו שכרו של
חצי הדרך ולא מצ"א א"ל
הא קאימנא וחמורך מתה.
מ"מ ח"מ לרע"ב. טו. שבא עד
כאן. מ"מ ח"מ לרע"ב. טז. ואין
לפרש יזאם לא נתן שכר
חצי הדרך האחרון י"א
יתן. דבשלמא לא יטול
מצניא לפרושי אלגא
בתרא. אבל יזאם לא נתן
לא יתן משמע דלשון
נתינה אבול"א אנא קאי.
מ"מ ח"מ לרע"ב. יז. אפי' שכר
חצי הדרך האחרון. מ"מ
הל"ש. יח. אפי' דקיימי
פועליה מאחר דאניס
בעד"ב. מ"מ ח"מ לרע"ב.

א"ר עד הכא בעית למיתן **א"ו** אנרא בעית למיתן. תימה
השתא מיהא דלאו עד הכא בעי למיתן^א למה יתן לו שכר
ו"ל דהא דקאמר לעולם דלא שכיח לאגורי היינו לפי אותן דמיס
^ב שהשכיר מזה חבל צנפי פורתא ימנא^א להשכיר והרי הנכה צנמא וזאן
עד כאן לך נותן לו חצי שכרו וזאן
לר"ך לפחות המשכיר משכרו מה שזה
נותן עתה יותר מעט מכאן ואילך
כיון דהוא אנוס א"כ כגון שיכול למכור
סחורתו במקום שמת החמור וירויח
בה ויש סומרים הרבה שאין מציאין
סחורתן אלא עד כאן^ב לך יתן חצי
שכרו: **ואם** יש בדמיה **א"ש** שבור
ישכור רב **א"ע** עמיה. הי"מ לשוני
דאין בדמיה לשכור אלא רוב פעמים
יש בדמיה לשכור והאמת משני ליה
והא דאמר בסוף פרק השואל^א ולקמן
דף ק"ג. ^א אי דאמר בית זה^א ונפל אודא
לה^ב ולא אמר אס יש בדמיה לר"ך
ליקח יקח ושמואל אפילו לשכור
ישכור דהתם אין הצ"ח עומד לימכר
אלא להסוף עליו^א ולחזור ולצנומו
בצמחיה וכיון דל"ל בית זה ונפל
אין למוכרו וגם לא קבל עליו להסוף
יציאה צננין בית זה אלא בית זה כמו
שהוא השכיר לו לדור צו כל זמן שיכול
וכי נפל אודא חבל חמור שמת אין
עומד ללמדו בסוף פרק דמ"ס^א ולכן יש
בדמיה ליקח יקח לשכור ישכור:
והא הכא דבי מצי יובב^א ולצנייתא
גופא^ב א"ש א"ע^א דהשתא נמי
ליקח הקרקע קרי כליא קרנא
מ"מ נפקא מינה עליו^א ולחזור לילגל
לצני דזמנין דשלמי ימי משכנתא
מקמי דלימטיה יוצל או איתרמי ליה
וזוי ופריק ואלכי תרמי או תלת שנין
קמי יוצל חבל לר"ך דאמר לא מכליא
ליה קרנא קשה ליה דמ"מ כליא
קרנא כיון דנצטק לא תשאר הקרקע
ציד הלואה: **במוכר** שדהו א"ס
שנה. קס"ד כיון דלזמן ארוך כ"כ
מכר לו לא תשיב כליא קרנא:
א"ר ימא סתם וספינה זו
אם נתן אמאי א"ר יטול
א"ר ימא א"ה הב אי ספינתך ואנא מייחנא
חמרא. לא מיעביד אס לא נתן שלל
יתן דקתמי^א אלא אפילו אס נתן כבר
יחזור ויטול^ב כיון שזה יכול להצניא
יין והמשכיר אינו יכול להצניא ספינה
וזו שהתנה ולא דמי להא^א דאמר לעיל
אילו עד הכא בעית למיתן כו' דהתם
מהני ליה^א שיכול צקל^א להשכיר מכאן
עד מקום שירצה או למכור שם
סחורה דפרשיית^א לעיל חבל הכא לא
שיך למימר הכי שהיין נטבע ומה
ימכור חבל אין לפרש דהכי פריך
אמאי לא יטול שכר חצי הדרך שלא
הלך עדיין חבל שכר חצי הדרך שכבר
הלך ניחא ליה שלא יטול דא"כ הא
דקתמי אס לא נתן לא יתן דמשמע
שלא יתן כלל אפילו שכר חצי
הדרך ה"ל לאקשוי אמאי לא יתן כלל^א:

לרוב שאני. שמה תפול תחתיו בגשר או שתשליכנו צלחת הפחמים:
ואין לו עליו. אין לשוכר על המשכיר: **אלא** תרעומת. שהשכיר לו
חמור כחוסה: **דשיח** למיגר. מולא חמור אחר כאן לשכור: **אס**
יש דמיס. של צנלה: **ליקח**. צו חמור כל שהוא: **יקח**. וישלים
ר"כ דהא שיעצד לו חמור זה ומנן
במתניתין^א מתה חייב להעמיד לו חמור
אחר. ומשני בשאין בדמיה ליקח:
ופרכינן **ואס יש דמיה לשוכר**. ימכור
שוכר זה את הנצילה באשר הוא שם
וישכור חמור לעצמו דהא שיעצד לו
חמור זה ומנן במתני' מתה חייב
להעמיד לו חמור אחר: **לא** מכלינן
קרנא. וכי מנן במתני' חייב להעמיד
לו חמור [אחר] היכא דמתה צעודה
צנית העלים דמסוף ולוקח חמור
כלא כליא קרנא חבל למוכרה ולהוציא
דמיס לשכור אחרת לא: **יש** האילן.
מי שמישכן אילן לחצירו כי הני
משכנתא דסורא דכתבי בשלם שניא
אילין מיפוק ארעא דא צלל כסף לעיל
(ד' סו:): **שניס** אסורין זו. לנקע
עצים ולשרוף דאי שריף ליה ליה
כלא קרנא דמלוה ואי שריף ליה מלוה
כלא קרנא דלוה: **הדר** ארעא.
דשה זו שהן לוקחין דמי העצים
וקא כלא קרנא^א ללוה: **שאינה** חוורת
ציונל. אלא ימתין עד ששים ותחזור
לו: **והארץ** לא סמכר לנמיסות. כאן
פירש לך טעמו של מנאת יוצל. אלמא
אין היוצל מוציא אלא קרקע שאס
לא היתה מנאת יוצל היתה נמנת:
ה"ג אלא הכא **במאי** עסקינן **בזמן**
שאין היוצל נושא. דלא כליא קרנא:
ניצלקיה לציני. אי לא למכליא קרנא
חייס ל"ל ליקח צו קרקע יצקע
דמלוה את העצים וישרפם: **וימנן**
דשמו ליה ימי משכנתא. שניס שהיה
האילן ממושכן לו יכלו לפני היוצל
ארבע או חמש שנים ואותן שנים
יחל ליה את הפירות קודם שתשוב
צנלים ולעולם מכלינן קרנא: **אס**
נעל. את השכר ואפילו כולו: **לא** יטול
דמ"פ לקמן דהתובע ידו על
התחומה: **אס** נתן **לא** יטול. במתניה.
והלא טענת התובע בריא ותזקה
מטענת הנתבע דאמר ליה הצי ליה היא
ספינתא גופא דהא אחרת לי ספינה
וזאת מיימינא כהן חמרא ואלוין
למקום שהתית דהא אלא יין סתם
אמרי וכיון דבעל היין יכול להשלים
תנאו חייב הספן להעמיד לו ספינה:
ימנא

לא קשיא זמנין דשלמו שני משכנתא מקמי יובל אי נמי דמטו ליה זוי ופריק
לה ארבע וחמש שנין מקמי יובל ת"ר השוכר את הספינה וטבעה לה בחצי
הדרך ר' נתן אומר י"אם נתן לא יטול ואם לא נתן לא יתן היכי דמי אילימא
בספינה זו ויין סתם אם נתן אמאי לא יטול א"ימא ליה הב לי ספינתא דאנא
מייחנא חמרא אלא בספינה סתם ויין זה אם לא נתן אמאי לא יתן
גימא

א"ר בספינה סתם ויין זה אם לא נתן אמאי א"ר יתן א"ימא א"ה הב אי חמרא ואנא מייחנא ספינה. לא מנעיה אס כבר נתן שלל
יטול אלא אפילו לא נתן יש לו לתת כל השכירות^א שהרי קנה המשכיר כל השכירות במשיכת השוכר את הספינה כיון שזומונן
המשכיר לקיים תנאו או אפילו צלל משיכה כיון משכיר יכול לקיים תנאו ושוכר אינו יכול לקיים א"כ מולו גרם והוי כחור צו ויתן
לו מחצי הדרך שלא הלך כפועל צטל וקשה למאי יתן לו כלל מחצי הדרך שלא הלך אפילו כפועל צטל כיון שארעו אונס הא
למרינן לעיל^א היכא דהשוכר אנוס דאחא מיטרא דל"ל להשקותה דהוי פסידא דפועלים ומשמע לעיל דכל אונס שארע לבעיה"ב
שלא היה לו לידע יותר מן הפועלים הוי פסידא דפועלים^א והכא נמי על כרחך פריך שיתן אפילו שכר חצי הדרך שלא הלך מדניתח
ליה הא דקתמי אס נתן לא יטול דמשמע אס נתן כל שכרו לא יטול כלל ומירך ריב"ן דלעיל שהפועלים לא אצדו כלום רק שנתבעטו
אין נותן להם כלום אלא הכא שהמשכיר הפסיד ספינתו כפועל^א צטל מיהא אית ליה כיון שזומונן לקיים תנאו:

א) בהורבה ראשונים ל"ג.
ב) לרוב עליהן. ט) לקמן
ק"ג. א) ועל פתא.
ד) בדפ"ר דמלוה
והפועל הוא ע"פ ברש"י
ועי' מהרש"א. ט) ל"ל
שכר. ו) ל"ל למסרה
ז) ל"ל למסרה. ח) בדיה
אילין. ט) נ"ח חזו"א ב"ב
סי' כ"ג ס"ק י"ב.

תורה אור השלם

1 והארץ בי לי הארץ בי
לצמחתי בי לי הארץ בי
גרים ותושבים אהם
עמדי: וירקא כה כב

רבינו הנאול

ובלי זכרתי וכו'. פ"י אם
שכרה לשטן עליה כלי
זכרתי כלרכוב דמי חייב
להעמיד לו חמור. הכין
סוגיא דשמתת זו אליבא
דשמואל. וק"ל כל הכא
הפליגי רב ושמואל במתן
ולא אפסיקא הילכתא
כחד מיניהו. הלכה
כשמואל במתן. וכתבי
עליה דרב מהא דהני
בתוספתא בסוף ערכין
פ"ה ה"א. המוכר שדהו
בשעת היובל^א וכו'. אילן
שנכנס או יבש שניה
אסורין בו. הקנה והמוכר.
כיצד יעשה ימכר וליקח בו
קרקע והוא אוכל פירות.
והא הכא רבד מטא יובל
הדר קרקע זה שקני ברמי
מטו שני הדר קרקע זה
קרנא דאילן. ופריך בזה
דובניה להאי קרקע
לששים שנה. ורחינן להאי
פירוקי הכי. סוף סוף כי
מטו שני הדר קרקע זה
לבעלי. ומשני רב הביע
בזמן שאין היובל נוהג.
ראשונים לא סמכי. פ"ה
זו ויין סתם. אפי' נטל
יחודי. ספינה סתם ויין זה.
אפי' אם לא נתן יתן^א.

א) חבל השיי בתו על פי
סוגיית הגמרא שכתבתי זו
במשנתא דסורא א"ר.
ב) תשובת רבינו יוסף בר
מנוענבר ד' לנב. סי' קנה.
ג) ויולא בעל הספינה כל
השכירות מן השוכר והש"ס
שהוא ממוקף כפ"ר.